

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie apríl 2013
III. senát

Nálezy:

spisová značka	III. ÚS 10/2013
sudca spravodajca	Auxt Ján
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	12. marca 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým rozhodol, že sťažovateľka je povinná žalovanému nahradiť trovy konania v sume 2 283,28 €.</p> <p>Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že v právnej veci vedenej na okresnom súde bola 12. apríla 2007 podaná žaloba právnym predchodcom sťažovateľky, ktorou sa domáhal od žalovaného vydania nehnuteľností. Dňa 12. októbra 2007 však doručil okresnému súdu podanie, ktorým vzal svoju žalobu späť a žiadal konanie zastaviť, pretože zistil, že žalovaný predmetné nehnuteľnosti nevlastní. Okresný súd konanie zastavil a rozhodol o trovách konania podľa § 146 ods. 2 OSP, pretože bol toho názoru, že návrh bol sťažovateľkou vzatý späť až po zistení, že žalovaný nie je vlastníkom nehnuteľností, t. j. sťažovateľka sama zavinila, že konanie sa začalo a v konečnom dôsledku bolo zastavené, a preto priznal sťažovateľke trovy konania v sume 2 283,28 €, ako si ich uplatnil právny zástupca žalovaného.</p> <p>Zo spisu okresného súdu vyplýva, že k späťvzatiu žaloby došlo 12. októbra 2007, teda ešte pred pojednávaním, ktoré sa uskutočnilo 15. októbra 2007. V ospravedlnení právneho zástupcu sťažovateľky z 10. októbra 2007 doručenom okresnému súdu tiež 12. októbra 2007 je uvedené, že táto skutočnosť bola oznámená aj právnenému zástupcovi žalovaného.</p> <p>Na pojednávaní konanom 15. októbra 2007 právny zástupca žalovaného predložil splnomocnenie zo 6. septembra 2007 na jeho zastupovanie v spore, po otvorení pojednávania súhlasil so späťvzatím návrhu a na ňom si uplatnil na okresnom súde náhradu trov konania, ktoré si vyčíslil písomne v celkovej sume 75 054 Sk, a to za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a zastupovanie na pojednávaní v sume 73 000 Sk (z hodnoty veci 11 936 982 Sk), 2-krát režijný paušál v sume 1 424 Sk a cestovné v sume 330 Sk.</p> <p>Okresný súd uznesením z 15. októbra 2007 konanie zastavil a zaviazal sťažovateľku zaplatiť trovy konania podľa § 146 ods. 2 OSP v sume 75 054 Sk na účet právneho zástupcu žalovaného z dôvodu späťvzatia návrhu právnym predchodcom sťažovateľky.</p> <p>Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom okrem iného</p>

	<p>namietala i to, že právne zástupcovi žalovaného bola náhrada trov priznaná neoprávnene, v nesprávnej výške, a tiež uviedla, že podľa § 142 ods. 1 OSP si právny zástupca vyčíslil neúčelne vynaložené náklady ako trovy konania, pričom z jeho strany nešlo o účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti sťažovateľke. Na podporu svojho tvrdenia uviedla, že „právny zástupca žalovaného bol včas, a to e-mailom zo dňa 11. 10. 2007, upovedomený zo strany žalobcu o odročení pojednávania z objektívnych príčin, ale napriek tomu sa dňa 15. 10. 2007 dostavil na pojednávanie“.</p> <p>Krajský súd uznesením z 18. januára 2008 zrušil uznesenie okresného súdu z 15. októbra 2007 v napadnutej časti (vo výroku o trovách konania) z dôvodu jeho „nedostatočnej preskúmateľnosti“ a z dôvodu nesprávne zistenej hodnoty sporu.</p> <p>Okresný súd na základe uznesenia krajského súdu 22. marca 2009 ustanovil znalca na určenie hodnoty predmetu sporu a uznesením z 28. júla 2011 priznal žalovanému trovy konania spolu v sume 2 283,28 €.</p> <p>Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom opätovne namietala, že podľa § 142 ods. 1 OSP si právny zástupca vyčíslil neúčelne vynaložené náklady ako trovy konania za účasť na pojednávaní konanom 15. októbra 2007.</p> <p>Okresný súd vydal 26. marca 2012 opravné uznesenie a krajský súd uznesením z 31. júla 2012 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.</p> <p>V odôvodnení svojho uznesenia sa krajský súd obmedzil len na konštatovanie, že „v zásade poukazuje na dôvody uvedené v napadnutých rozhodnutiach ako na svoje vlastné“, a iba zdôraznil, „že súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) sa zaoberal iba v odvolaní uvádzanými námietkami zo strany navrhovateľa a v tomto smere iba zdôrazňuje správnosť postupu súdu prvého stupňa a právneho posúdenia veci podľa § 146 ods. 2 vety prvej OSP. Ani charakter sporu - reštitučné nároky navrhovateľa - nič nemení na platnosti príslušných ustanovení o náhrade trov konania - § 142 a nasl. OSP. Ak v zmysle § 146 ods. 2 vety prvej OSP navrhovateľ zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je možné otázku náhrady trov konania posudzovať iba z hľadiska procesnej zodpovednosti za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Otázka podľa uvedeného zákonného ustanovenia sa hodnotí iba podľa procesného výsledku. Preto odvolávanie sa na ustanovenie § 142 ods. 1 s poukazom na pôvodné vlastníctvo navrhovateľa k predmetu sporu, ako aj na ustanovenie § 150 OSP je právne irelevantné.“</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd zdôraznil, že rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania môžu v niektorých extrémnych prípadoch tiež zasiahnuť do základných práv a slobôd fyzických a právnických osôb. Takýmito rozhodnutiami možno predovšetkým porušiť základné právo na súdnu ochranu (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 147/08, III. ÚS 166/09) a obsahom práva, ktorého porušenie sa namieta, je ratione materiae aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).</p> <p>Ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a zistil, že jeho rozhodnutie týkajúce sa náhrady trov konania je v rozpore so zásadou spravodlivého súdneho konania obsiahnutou v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že krajský súd v predmetnej veci o trovách konania rozhodol celkom formalisticky, svojvoľne a arbitrárne bez toho, aby mal jeho výrok rozumný základ v obsahu spisu a poskytoval rozumné vysvetlenie, prečo žalovanému boli priznané trovy konania pozostávajúce z účasti na pojednávaní, aj keď okresný súd a žalovaný vedel, že sťažovateľka vzala svoj návrh späť ešte pred pojednávaním, na ktorom došlo aj k zastaveniu konania. Krajský súd nebral pritom do úvahy nielen § 142 ods. 1 OSP, ale tiež § 96 OSP a na jej námietku, že nešlo o účelne vynaložené trovy konania, jej nedal žiadnu odpoveď. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu o trovách konania (čo sa týka priznania trov konania za účasť na pojednávaní) spôsobuje objektívne vzaté aj jeho nepreskúmateľnosť a až arbitrárnosť, čím sa reálne nezabezpečilo uplatnenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru s tým, že krajský súd nedal jasnú odpoveď ani na ďalšiu podstatnú námietku sťažovateľky, prečo postupovali všeobecné súdy pri určení náhrady trov konania z hodnoty sporu ako základu na vyčíslenie tarifnej odmeny advokáta žalovaného.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že ak všeobecné súdy v konkrétnej veci aplikujú všeobecné procesné pravidlo alebo výnimku z neho, sú povinné svoje rozhodnutie presvedčivo vyložiť, a toto rozhodnutie musí mať oporu v súdnom spise, inak dochádza</p>

	<p>k porušovaniu základných procesných práv účastníkov konania (porovnaj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Baumann proti Rakúsku zo 7. októbra 2004 č. 76809/01).</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preto dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo na ochranu jej majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.</p> <p>V danom prípade bolo v záujme ochrany označených práv sťažovateľky potrebné napadnuté rozhodnutie krajského súdu nielen zrušiť, ale aj vrátiť vec na ďalšie konanie, v ktorom krajský súd opätovne rozhodne o náhrade trov účastníkov konania, pričom bude viazaný právnym názorom ústavného súdu.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Európsky súd pre ľudské práva: Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997; Baumann proti Rakúsku zo 7. októbra 2004 č. 76809/01

Nálezy – prietahy v konaní:

spisová značka	III. ÚS 20/2013
sudca spravodajca	Dobřík Ľubomír
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	12.marca 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka (fyzická osoba) namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o ochranu osobnosti. Konanie sa začalo v roku 2007.
ratio decidendi	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 75/07, III. ÚS 118/07) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.</p> <p>1. Predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľky na ochranu osobnosti. Ústavný súd konštatoval, že takýto typ konania nevykazuje znaky skutkovej alebo právnej zložitosti takej intenzity, ktorá by odôvodňovala doterajšiu dĺžku konania.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd nezistil také okolnosti, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že prispela k predĺženiu posudzovaného konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, bol postup okresného súdu v danej veci.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že okresný súd svoju činnosť neorganizoval v súlade s už uvedenou povinnosťou vec čo najrýchlejšie prejednať a rozhodnúť. Okresný súd nielenže nedodrжал zákonom ustanovenú lehotu na rozhodnutie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia (§ 75 ods. 4 OSP), ale ignoroval aj urgenciu právneho zástupcu sťažovateľky na vydanie takéhoto rozhodnutia. Až po roku a ôsmich mesiacoch okresný súd vyzval sťažovateľku na oznámenie, či na tomto návrhu trvá. Na základe oznámenia sťažovateľky z 3. septembra 2009, že nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy z konania odporcu už nepretrváva, okresný súd konanie o jej návrhu na vydanie predbežného opatrenia uznesením z 9. septembra 2009 zastavil. Pozornosti ústavného súdu neušla ani skutočnosť, že okresný súd až 24. septembra 2012 vyzval sťažovateľku na doplnenie a</p>

	<p>upresnenie jej návrhu na začatie konania (t. j. vo veci samej). Keďže v dôsledku uplynutia takej dlhej doby by rozhodnutie o pôvodnom návrhu neodrážalo aktuálny stav vzťahov účastníkov posudzovaného konania, sťažovateľka podaním z 19. novembra 2012 vzala časť svojho návrhu späť. O tomto návrhu okresný súd dosiaľ nerozhodol.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatoval, že hoci predmetné konanie trvá viac ako päť rokov, stále sa nachádza na jeho začiatku. Okresný súd dosiaľ nedoručil návrh sťažovateľky odporcovi na vyjadrenie a nevykonal ani ďalšie procesné úkony (napr. určenie termínu pojednávania, vykonanie dokazovania a iné) smerujúce k rozhodnutiu vo veci samej, čo by viedlo k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky. Okresný súd nepostupuje v tomto konaní dôsledne, čo ústavný súd hodnotí ako ústavne neakceptovateľné.</p> <p>S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania a všetky okolnosti posudzovaného prípadu ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil, že došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov.</p> <p>Vzhľadom na zistený stav posudzovaného konania ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 45/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Auxt Ján</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>12. marca 2013</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ (fyzická osoba) namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy s príslušenstvom. Konanie sa začalo v roku 2007.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitost' veci, v tomto prípade sa pôvodný navrhovateľ (advokát) domáhal od sťažovateľa zaplatenia sumy 21 191,93 € (predtým 638 428 Sk) s príslušenstvom z dôvodu, že mu neuhradil faktúru za právne služby spojené s právnym zastupovaním v spore o náhradu škody. Tu je potrebné konštatovať, že doterajšia doba konania (návrh bol podaný ešte 8. januára 2007 na Okresnom súde Bratislava III) predstavuje viac ako 6 rokov a počas tejto doby okresný súd nevykonal žiadny dôkazný prostriedok a relevantné pojednávanie (dve pojednávania odročil pre neprítomnosť účastníkov) a nekonal ani o vzájomnom návrhu sťažovateľa z 18. augusta 2008, keď až po štyroch rokoch 24. apríla 2012 vylúčil jeho návrh na samostatné konanie, preto prípadnú právnu alebo skutkovú zložitost' veci nie je možné ešte reálne hodnotiť.</p> <p>2. Ústavný súd zistil, že doterajšia doba konania bola čiastočne ovplyvnená i úkonmi sťažovateľa (akceptoval v tomto smere vyjadrenie okresného súdu, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ vôbec nereagoval v určenej lehote na výzvu okresného súdu, ktorú prevzal 28. septembra 2007 (na vyplnenie dokladu na oslobodenie od súdnych poplatkov) a tento doklad predložil až na základe opakovanej výzvy 18. augusta 2008, a tiež pojednávanie určené na 15. január 2013 bolo odročené na apríl 2013 na žiadosť jeho právnej zástupkyne pre kolíziu s inou vecou vedenou Krajským súdom v Trnave, čím sa konanie zbytočne predlžovalo.</p> <p>Na uvedené skutočnosti preto ústavný súd prihliadol pri určení primeraného finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Pri hodnotení doterajšieho postupu okresného súdu v namietanom konaní ústavný</p>

	<p>súd poukázal na to, že aj keď neboli zistené väčšie obdobia nečinnosti a okresný súd urobil množstvo jednoduchých procesných úkonov, najväčším pochybením okresného súdu je to, že napriek tomu, že konanie bolo začaté už v roku 2007, dosiaľ nevykonal ešte žiadne dokazovanie a vec nie je pripravená na rozhodnutie vo veci samej, čo nie je zlučiteľné so základným právom účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a s jeho právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Uvedený postup okresného súdu teda nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu v § 100 ods. 1 OSP, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.</p> <p>Keďže okresný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu, ktorý mal smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02) a jeho neefektívna činnosť mala rozhodne vplyv na doterajšiu dĺžku konania, ústavný súd preto nemohol akceptovať vyjadrenie okresného súdu, že vo veci konal a zbytočné prieskumy v konaní neboli zistené.</p> <p>Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.</p> <p>Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu a berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, správanie sťažovateľa, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 500 € za primerané finančné zadosťučinenie.</p>
<p> Používané odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p> spisová značka</p>	<p> III. ÚS 484/2012</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Tkáčik Rudolf</p>
<p> druh konania</p>	<p> čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p> druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p> nález – vyhovené</p>
<p> dátum rozhodnutia</p>	<p>12. marca 2013</p>
<p> dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p> čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p> skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovatelia (fyzické osoby) namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti. Konanie sa začalo v roku 1991.</p>
<p> ratio decidendi</p>	<p>Základnými kritériami hodnotenia veci ako zložitej je skutkový stav veci a platná právna úprava relevantná pre rozhodnutie o veci (II. ÚS 26/95). Ústavný súd je toho názoru, že konanie o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vzhľadom na jeho predmet a právnu povahu sporu nemožno po právnej stránke hodnotiť ako zložitú vec (napr. I. ÚS 24/03).</p> <p>Po stránke skutkovej nemožno v konaní podľa § 142 Občianskeho zákonníka vylúčiť náročnosť pri objasňovaní skutkového stavu veci. Faktickú zložitost' veci nemožno teda vylúčiť a môže byť vyvodená neznalosťami, resp. odlišnými názormi spoluvlastníkov na predmet ich podielového spoluvlastníctva, čo následne vyžaduje znalecké dokazovanie a v nadväznosti na to určenie rozsahu a hodnoty podielového spoluvlastníctva.</p> <p>Okresný súd vo svojom vyjadrení tvrdil skutkovú náročnosť žalovanej veci a</p>

	<p>ústavný súd z obsahu vyžiadaného spisu zistil potenciál istého stupňa skutkovej náročnosti, a to hlavne pri ustáľovaní hodnoty investícií vložených sporovými stranami do nehnuteľností v podielovom spoluvlastníctve. To si vyžiadalo aj znalecké dokazovanie.</p> <p>Ústavný súd však poukazuje na skutočnosť, že v priebehu napadnutého konania okresný súd disponoval viacerými znaleckými posudkami (posudok Ing. J. M. z 29. decembra 1982, posudok Ing. L. P. z 5. januára 1983, posudok Ing. B. A. z 24. januára 1992, posudok Ing. M. G. z 18. júla 1994, posudok Ing. P. P. z 25. apríla 2000). Napriek tomu uznesením zo 7. marca 2012 znovu nariadil znalecké dokazovanie na účel určenia hodnoty nehnuteľnosti. Aj táto zistená skutočnosť je podľa názoru ústavného súdu dôkazom, že dĺžku stále právoplatne neskončeného konania (22 rokov) nemožno v žiadnom prípade ospravedlniť istým stupňom skutkovej náročnosti prejednávanej veci.</p> <p>Pri posudzovaní druhého kritéria, t. j. hodnotenia prípadných zbytočných prietahov v konaní, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovatelia, právni predchodcovia sťažovateľov aj ich právni zástupcovia sa zúčastňovali nariadených pojednávaní a na výzvy okresného súdu reagovali. Iba v období od 15. mája 2002 do 21. októbra 2002 možno spomalenie konania pričítať sťažovateľom, ktorí informovali okresný súd o pokuse mimosúdne existujúci spor vyriešiť.</p> <p>V priebehu posudzovaného konania okresný súd spisovým materiálom nedisponoval v celkovom rozsahu 4 roky a 11 mesiacov, keď vec bola predložená odvolaciemu súdu na účel rozhodovania o opravných prostriedkoch a námietkach odporcu. Po zvyšnú časť (viac ako 17 rokov) 22 rokov trvajúceho konania však okresný súd spisom disponoval ako rozhodujúci orgán verejnej moci. V jeho postupe ústavný súd identifikoval bezdôvodnú nečinnosť v rozsahu 7 rokov a 5 mesiacov. Okresnému súdu však treba vytknúť aj nesústreďený a neefektívny postup pri rozhodovaní o čiastkových procesných otázkach (priznávanie znalečného) nemajúcich priamy vplyv na rozhodnutie o merite veci. Okresný súd sa v týchto obdobiach nevenoval s náležitou pozornosťou rozhodovaniu vo veci samej, a tým bezdôvodne predlžoval stav právnej neistoty účastníkov konania.</p> <p>Ďalej ústavný súd zdôraznil, že okresnému súdu odvolací súd vytkol už pri prvom zrušení rozsudku vo veci samej nedostatočne zistený skutkový stav veci, pričom okresný súd sa dôsledne záväzným právnym názorom v ďalšom konaní neriadil, čo mu odvolací súd pri zrušení druhého meritórneho rozsudku vytkol. Teda aj v procese zisťovania skutkového stavu veci ako základu pre rozhodnutie v spore sa okresný súd dopustil chýb majúcich v konečnom dôsledku význam aj z hľadiska základného práva účastníkov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Všetky uvedené nedostatky v postupe okresného súdu majú za následok skutočnosť, že do dnešného dňa predmetné konanie okresného súdu nie je právoplatne ukončené, trvá už viac ako 22 rokov, čo sa v podmienkach právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) v ústavnej rovine javí už ako odmietnutie spravodlivosti účastníkov konania. Samotná zistená dĺžka konania je v posudzovaných okolnostiach prípadu dôkazom postupu okresného súdu porušujúceho základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj ich právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Sťažovatelia v petite svojej sťažnosti navrhli takéto rozhodnutie, preto ústavný súd prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov.</p> <p>V okolnostiach posudzovaného prípadu berúc do úvahy spomenuté determinanty ústavný súd považoval za primerané priznať každému sťažovateľovi sumu 3 000 €.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

spisová značka	III. ÚS 586/2012
sudca spravodajca	Tkáčik Rudolf
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	12. marca 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ (fyzická osoba) namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o ochranu osobnosti. Konanie sa začalo v roku 2004.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o otázku právnej a faktickej zložitosti sporu, v ktorom je sťažovateľ žalobcom, ústavný súd konštatoval, že doterajšia dĺžka konania nebola závislá od právnej náročnosti či skutkovej náročnosti prerokovávanej veci, pretože, tak ako to vyplýva z obsahu spisového materiálu, konajúci súd doteraz vykonával iba vedľajšie procesné úkony a k vlastnému meritórnemu prerokovaniu veci (s výnimkou jediného výsluchu sťažovateľa vykonaného dožiadaným súdom) dosiaľ nepristúpil.</p> <p>2. Ústavný súd v rámci hodnotenia prípadných zbytočných prietáhov v súdnom konaní z hľadiska druhého kritéria zistil okolnosti signalizujúce podiel sťažovateľa ako jeho účastníka na predĺžení konania narušením jeho plynulosti.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ ako iniciátor posudzovaného konania nespĺnením predpokladov prípustnosti jeho žaloby, ku ktorým patrí aj zaplatenie súdneho poplatku, nepochybne sťažil postup konania v jeho veci (m. m. IV. ÚS 87/07).</p> <p>Ústavný súd ďalej konštatoval pasivitu sťažovateľa, ktorý po odročení pojednávania 11. februára 2008 (z dôvodu jeho neúčasti ospravedlnenej práceneschopnosťou) nespĺnil výzvu uloženú mu súdom, a to informovať konajúci súd bezodkladne o jeho zdravotnej spôsobilosti, a teda o schopnosti zúčastniť sa fyzicky ďalšieho termínu pojednávania. Táto okolnosť zbytočne predĺžila súdne konanie, v ktorom následne okresný súd pokračoval až vykonaním pojednávania 8. júna 2009, ktoré však bolo opätovne odročené pre neprítomnosť sťažovateľa (kolízia pojednávania), aj keď ospravedlnenú, avšak pripísateľnú práve na vrub sťažovateľovi ako účastníkovi konania.</p> <p>Rovnaký záver platí aj vo vzťahu k skutočnosti, že sťažovateľ značne sťažil postup súdu pri doručovaní jemu adresovaných zásielok, ktoré na adrese svojho aktuálneho, konajúcemu súdu známeho pobytu, nepreberal.</p> <p>3. Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v posudzovanom konaní dospel k záveru, že závažnými nedostatkami, ktoré narušili plynulosť konania, boli obdobia nečinnosti, v ktorých okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila závažná prekážka, ako aj jeho neefektívny postup.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že relevantným faktorom, ktorý mal negatívny dopad na plynulý priebeh posudzovaného konania, bol postup okresného súdu a zbytočné prietahy, ktorých sa dopustil predovšetkým v dôsledku označených období nečinnosti (v celkovom rozsahu jedného roka a desiatich mesiacov), ako aj v dôsledku svojho neefektívneho postupu.</p> <p>S ohľadom na všetky už uvedené závery nemožno doterajšiu dobu konania vedeného pred okresným súdom (viac ako osem rokov) považovať z hľadiska požiadaviek čl. 6 ods. 1 dohovoru za primeranú a ani za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu sťažovateľa zaručenému čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľa boli porušené.</p> <p>Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu pred okresným súdom meritórne skončené, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ domáhajúc sa rozhodnutia súdu vo svojej veci nachádza.</p> <p>Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 500 €, ktorá zohľadňuje charakter zbytočných prietáhov v konaní a nemajetkovú ujmu sťažovateľa spočívajúcu v pocite právnej neistoty. Ústavný súd však musel v danom</p>

	<p>prípade položiť osobitný dôraz na hodnotenie správania sťažovateľa v konaní. Pasivita alebo až ignorovanie súdu takým spôsobom, aký vyplýva zo zistení ústavného súdu (napr. opakované neúplné podania súdu, nereagovanie na výzvy súdu, opakované nepreberanie súdnych zásielok a pod.) zo strany účastníka konania, ktorý ho sám svojím návrhom inicioval, pôsobí protichodne vo vzťahu k jeho tvrdeniam o „<i>pocitoch právnej neistoty, krivdy a morálneho utrpenia</i>“ v súvislosti s dlhotrvajúcim súdnym konaním. Aj na tento prípad sa vzťahuje zásada „bdelým patrí právo“.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

spisová značka	III. ÚS 593/2012
súdca spravodajca	Dobřík Ľubomír
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	12. marec 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia (fyzické osoby) namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o určení otcovstva a úpravu práv a povinností k maloleťmu dieťaťu. Konanie sa začalo v roku 2006.</p>
ratio decidendi	<p>1. Ústavný súd konštatoval, že predmetom posudzovaného konania je určenie otcovstva a úprava práv a povinností k maloleťmu dieťaťu. Napriek tomu, že ide o bežnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov, ústavný súd konštatoval, že predmetná vec je náročná na dokazovanie, pretože otec maloleťmu sťažovateľa (odporca) žije v Rakúsku a táto skutočnosť čiastočne ovplyvnila doterajšiu dĺžku konania.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria, t. j. správania sťažovateľov ako účastníkov konania, ústavný súd dospel k záveru, že neprispeli k predĺženiu predmetného konania. Sťažovateľka bola v konaní aktívna, včas reagovala na výzvy okresného súdu a využila aj svoje právo a podala dva návrhy na nariadenie predbežného opatrenia (ktorými sa domáhala uloženia povinnosti odporcovi predbežne prispievať na výživu maloleťmu sťažovateľa), ktoré však okresný súd zamietol. Keďže okresný súd o uvedených návrhoch sťažovateľky rozhodol v lehote 30 dní od ich doručenia (§ 75 ods. 4 OSP), táto skutočnosť nemala podstatný vplyv na predĺženie posudzovaného konania. Napokon, ani predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti správaniu sťažovateľov nič nevytkla.</p> <p>3. Ústavný súd v prvom rade zdôraznil, že povaha prerokúvanej veci, ktorou je určenie otcovstva k maloleťmu dieťaťu a úprava práv a povinností rodičov k tomuto dieťaťu, je osobitne citlivou statusovou záležitosťou spojenou s osobou maloleťmu dieťaťa a ako taká si vyžaduje osobitný dôraz na rýchly a efektívny postup okresného súdu (I. ÚS 89/02, III. ÚS 183/08).</p> <p>V súlade so svojou stabilnou judikatúrou (napr. IV. ÚS 280/2011, III. ÚS 473/2012) ústavný súd zastáva názor, že konanie okresného súdu, ktoré nebolo právoplatne skončené ani po viac ako šiestich rokoch od jeho začatia, tak ako to je v danom prípade, nie je potrebné osobitne vyhodnocovať, prípadne uvádzať jednotlivé menšie obdobia jeho nečinnosti, ak v okolnostiach posudzovanej veci bol postup okresného súdu neefektívny, resp. nesústredený.</p> <p>Hoci, ako bolo uvedené, predmetné konanie je náročnejšie na dokazovanie, stále sa nachádza vo fáze zabezpečovania dôkazov, pričom znalecký posudok nebol okresnému súdu predložený ani po uplynutí štyroch rokoch od nariadenia znaleckého dokazovania. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že medzi povinnosti okresného súdu patrí aj metodické usmerňovanie a riadenie činnosti znalca a že okresný súd môže uložiť poriadkovú pokutu aj znalcovi, ak v určenej lehote bez ospravedlniteľného dôvodu znalecký posudok nepredloží. Ako však z prehľadu procesných úkonov vyplýva, okresný súd v tomto prípade takto nepostupoval, v dôsledku čoho sa znalecké dokazovanie</p>

	<p>neúmerne predĺžilo.</p> <p>S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania a všetky okolnosti posudzovaného prípadu dospel ústavný súd preto k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva a slobody porušil, vo veci konal [podobne aj § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Vzhľadom na to ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietahov.</p> <p>Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania pred všeobecnými súdmi, princípy spravodlivosti a spôsob zavŕšenia ochrany základných práv sťažovateľov považoval ústavný súd finančné zadostučinenie v sume po 2 000 € každému zo sťažovateľov.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 599/2012
sudca spravodajca	Auxt Ján
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	3. apríla 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ (fyzická osoba) namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom disciplinárneho senátu. Konanie sa začalo v roku 2008.
ratio decidendi	<p>1. Ústavný súd konštatoval, že predmetom konania je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa z 15. júla 2008 na určenie, že napomenutie predsedu krajského súdu z 30. júna 2008 je neplatné, a o návrhu predsedu krajského súdu z 12. februára 2009 na začatie disciplinárneho konania proti sťažovateľovi. Podľa názoru ústavného súdu možno v okolnostiach veci konštatovať zložitost' namietaného disciplinárneho konania, ktorá vyplýva zo spojenia dvoch návrhov týkajúcich sa sťažovateľa na spoločné prerokovanie a tiež zo skutočnosti, že disciplinárny návrh bývalého predsedu krajského súdu proti sťažovateľovi z 12. februára 2009 sa týka troch skutkov, v ktorých bývalý predseda krajského súdu videl naplnenie zákonných znakov disciplinárneho previnenia. Zložitost' veci napokon navodzuje aj vznik procesne neštandardnej situácie, keď v určitom období (od 15. augusta 2011 do 5. júna 2012) sťažovateľ počas vedeného disciplinárneho konania proti svojej osobe súčasne zastával funkciu predsedu krajského súdu.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria hodnotenia prípadných zbytočných prietahov v konaní dospel ústavný súd k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania významnou mierou prispelo aj správanie sťažovateľa.</p> <p>Ústavný súd pri hodnotení postupu sťažovateľa bral do úvahy to, že ako účastník konania má nesporne právo na procesné úkony, ktoré urobil. Ak však v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav síce neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).</p> <p>Sťažovateľovi je však nevyhnutné pripísať podiel na vzniknutých prietahoch, pokiaľ tieto vznikli z dôvodu odročenia ústneho pojednávania nariadeného na 30. september 2009, 30. jún 2010, 22. september 2010 a 17. október 2012 pre sťažovateľom ospravedlivenú neúčast' na nariadenom ústnom pojednávaní (v niektorých prípadoch aj v dôsledku súčasne vznesenej námietky zaujatosti). Zodpovednosť za vznik týchto prekážok postupu konania (aj keby vznikli z objektívnych dôvodov) totiž nemôže znášať len konajúci štátny orgán, v danom prípade disciplinárny</p>

	<p>senát.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal aj postupom samotného disciplinárneho senátu v danej veci. Keďže ústavný súd svojím uznesením sp. zn. III. ÚS 599/2012 z 11. decembra 2012 prijal na ďalšie konanie sťažnosť na porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, len pokiaľ ide o postup disciplinárneho senátu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ds 9/2008, predmetom posúdenia postupu z hľadiska prípadného porušenia označených práv môže byť len činnosť disciplinárneho senátu, ktorý o veci rozhoduje v prvom stupni pod spisovou značkou 2 Ds 9/2008. Uvedený prístup je v zhode s judikatúrou ústavného súdu (m. m. I. ÚS 230/03, IV. ÚS 224/03, IV. ÚS 66/04), podľa ktorej je vzhľadom na špecifiká konania pred ústavným súdom vylúčené, aby sťažovateľ dodatočne menil predmet konania vymedzený sťažnosťou a uznesením o jej prijatí na ďalšie konanie, prípadne rozširoval okruh subjektov, proti ktorým sťažnosť smeruje. Z uvedeného dôvodu požiadavka sťažovateľa vyjadrenej v stanovisku z 13. marca 2013, v zmysle ktorej namieta „zbytočné priesťahy v disciplinárnom konaní proti sťažovateľovi ako celku a nielen v rámci prvostupňového konania“, nemožno vyhovieť.</p> <p>V postupe disciplinárneho senátu (resp. pred ním disciplinárneho súdu) identifikoval ústavný súd tri kratšie obdobia procesnej nečinnosti (od 5. februára 2009 do 28. júla 2009, od 15. augusta 2011 do 15. decembra 2011 a od 2. marca 2012 do 13. júla 2012).</p> <p>Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu k zbytočným priesťahom v konaní, a teda k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže dôjsť nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Rovnako tak môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj nesprávna činnosť štátneho orgánu (m. m. II. ÚS 33/99).</p> <p>Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa, ako aj predloženého súdneho spisu a po zvážení rozhodujúcich skutočností konštatoval, že k porušeniu označených práv sťažovateľa postupom disciplinárneho senátu v napadnutom konaní nedošlo. Je síce pravdou, že konajúci disciplinárny senát sa dopustil kratších období nečinnosti, tieto však neboli ani jedinou, a už vôbec nie rozhodujúcou príčinou doterajšej dĺžky disciplinárneho konania. Z okolností veci totiž jednoznačne vyplýva, že sám sťažovateľ svojím správaním podstatnou mierou prispel k doterajšej dĺžke súdneho konania, a to predovšetkým neúčastou na nariadených ústnych pojednávaniach, ako aj opakovaným vznášaním námietok zaujatosti voči predsedovi a členom senátu, o ktorých predpojatosti už bolo na základe skorších námietok sťažovateľa rozhodované.</p> <p>Ku dňu rozhodovania ústavného súdu o tejto sťažnosti ešte priesťahy v konaní spôsobené nečinnosťou, resp. neefektívnou činnosťou disciplinárneho senátu nedosahovali mieru ústavnej relevancie, ktorá by odôvodňovala záver o porušení sťažovateľom označených práv. Zákonodarcom ustanovená povinnosť rozhodnúť o disciplinárnom previnení spravidla do troch mesiacov od podania návrhu (§ 129 ods. 1 zákona o sudcoch a prísediach) síce vyjadruje záujem zákonodarcu na rýchлом prerokovaní disciplinárneho previnenia alebo priestupku, avšak prekročenie uvedenej lehoty z objektívnych dôvodov (najmä z dôvodu dodržania všetkých procesných práv osôb zúčastnených v konaní a osobitne sťažovateľa ako disciplinárne stíhaného sudcu) nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Zistené priesťahy v posudzovanom disciplinárnom konaní, za ktoré zodpovedá konajúci disciplinárny senát (aj ako právny nástupca disciplinárneho súdu), ústavný súd vyhodnotil v zásade ako ojedinelé (m. m. III. ÚS 162/2012). To ale neznamená, že ďalší postup disciplinárneho senátu majúci charakter prípadnej nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti by v budúcnosti nemohol odôvodňovať záver o porušení sťažovateľom označených práv.</p> <p>Keďže ústavný súd vyslovil, že označené práva, porušenie ktorých sťažovateľ namietal, porušené neboli, návrhom na priznanie finančného zadosťučinenia a na úhradu trov konania sa už nezaoberal, pretože rozhodovanie o týchto návrhoch je viazané na vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv.</p>
použité odkazy na relevantnú	***

Spracoval: Mgr. Tomáš Majerník

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.